

Naar de Oostkust

22 januari 2006

JORINDE NUYTINCK

Het doet altijd een klein beetje pijn, zo zondagochtend extra vroeg moeten opstaan om mee te kunnen met een vogeltocht van Natuurpunt Gent. Maar achteraf gezien is dat het altijd waard geweest. Veel nieuwe gezichten op de tocht naar de Oostkust dit jaar. Op naar onze eerste stop: de spuijom van Oostende. De *brilduikers* en *dodaarsjes* verwelkomen ons. Ze zitten dichtbij en zijn mooi te bestuderen. Halverwege de spuijom wordt een *ijsduiker* ontdekt, een behoorlijk zeldzaam beest. Jammer genoeg is halverwege de spuijom al heel ver weg en moeten we flink turen door de tele's om iets te zien, vooral omdat hij, zijn naam waardig, constant onder water duikt. In de vismijn van Oostende is minder te zien. Een *aalscholver* steelt wel de show door een reuzenpaling met veel geworstel binnen te slikken, met als

gevolg een dikke nek. Op het strand aan de Halvemaandijk zit een groepje meeuwen, niemand heeft iets in de gaten. Gelukkig is er een meeuwenkenner mee die er een *kleine burgemeester* uithaalt. En inderdaad, de vreemde meeuw in de bijt heeft geen zwart op het einde van zijn handpennen. Een super zeldzaam beest ontdekt! Toen de fototoestellen in aanslag waren kreeg hij het echter op zijn heupen en weg vloog hij, richting haven van Oostende. Daar lasten we nog een heuse achtervolging en zoektocht in, maar zonder resultaat.

Onze knorrende magen volgend reden we verder naar onze picknickplaats in de Uitkerkse polder. Grote groepen ganzen afspeuren mag niet ontbreken op een wintertocht naar de kust. De *kleine rietganzen* bleken al op terugtocht naar Spitsbergen te zijn

maar de *brand-* en *kolganzen* waren talrijk aanwezig.

Sommigen waarschuwden ons ervoor dat er aan de Baai van Heist niets te zien zou zijn bij laag water. Gelukkig sloegen we die raad in de wind en zijn we toch een kijkje gaan nemen, want het was de moeite. Aan de waterlijn had zich een allegaartje van steltlopers, meeuwen en eenden verzameld. Het spektakel kwam echter van zangvogeltjes: een groep van 94 *sneeuwgorzen* in hun prachtig winterkleed en een zeldzaam *frater-tje* kwamen voor onze neus zitten en voerden vlak boven ons hoofd af en toe een 'dansje' uit. De dag kon niet meer stuk!

Onze laatste korte stop was in de achterhaven van Zeebrugge en sloot een interessante excursie af.

Mistig Zeeland

5 februari 2006

JORINDE NUYTINCK

Wie ging er nu nog nooit mee op een tocht naar Zeeland? Het moet een kleine minderheid zijn. De bus zat weer bijna vol op 5 februari en over de mist maakten we ons nog geen zorgen. De eerste uitstap was een dijkwandeling langs Colijnsplaat en de Wanteskuip aan de noordkant van Noord-Beveland. Hm, de mist begon al meer op ons zenuwen te werken. Van de *Amerikaanse smient* hebben we geen glimp kunnen opvangen. Een *nonnetje* en een *bruine kiekendief*, meer zat er niet in. Maar 't was wel een schone wandeling. Plan Tureluur is een natuurontwikkelingsproject van ongekeerde omvang. Je kan niet in het gebied maar van op de baantjes erlangs zie je ook veel. Normaal gezien dus, als er geen mist hangt! We konden toch een paar *kleine zilverreigers* spotten en de ganzen zaten daar met zoveel dat

je er niet kon naast kijken. Het erwtensoepje in het oer-Hollands cafeetje aan Flauwers Inlaag deed deugd. De *brandganzen* een beetje verderop waren duidelijk ook zenuwachtig door al die mist. Ze troeften in grote groepen bijeen en vlogen luid kwetterend op bij het minste gevaar. Het was vruchteloos speuren naar een *roodhalsgans*. Bij gebrek aan vergezichten verwonderden we ons dan maar over het massaal groeien van *eikvaren* op de schuine asfaltdijk

waar we langs wandelden. Op Brouwerdam was de mist eindelijk een beetje opgetrokken en hebben we toch nog enkele prachtige waarnemingen gedaan. Twee *roodhalsfuten*, *roodkeelduiker* en *kuifduiker* vlak bij. En drie *zeehonden* kwamen paraderen langs de dam. Enkel om *ijseenden* te zien was een telescoop onmisbaar. Een opstapje kwam weer goed van pas, want tele's blijken een typisch eigendom te zijn van lange mannen.

We eindigden de Zeelandtocht aan de laatste plaats waar de dijken hersteld werden na de watersnood van 1953. Een *sperwer* poseerde nog mooi op een paaltje, maar de schemer kwam al opzetten en van al dat speuren in polders, slikken en schorren, kreken, meren en zee waren we toch wel moe geworden. Zorg dat je er volgende keer ook bij bent!